

درمان

شاعر: قدرت الله درمان

خپرندوی: خوست ادبي بهير

د خپرونو لړ: ۱

د پښتۍ ډيزاين: وحيد کوچی

کمپوز: خالد مقبل

چاپکال: ۱۳۹۴ل/ ۲۰۱۵ز

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځی: اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸

د موندني ځايونه

خوست: غرغښت کتاب او قرطاسيه پلورنځی

خوست: لمر کتاب او قرطاسيه پلورنځی / ۰۷۷۸۲۸۷۸۴۷

خوست: سباوون کتاب او قرطاسيه پلورنځی

ننگرهار: مازيگر کتاب پلورنځی

ننگرهار: عبدالمجيد مومند کتاب پلورنځی، مخابراتو څلور لاری

پکتيا: علمي کتاب پلورنځی

کابل: ميوند واټ، پخته فروشی، کوچي ته مخامخ، احمدي پلازا، څلورم پور دانش

کتابخانه - / ۰۷۷۱۱ ۴۴۱۷

Ketabton.com

شاعر کريم

شوخی او خلیدونکې نمونې موندلی شو، چې همدا د انساني ژوند خوږې، شوخی او په ذهن کې تلپاتې مرحلې هم دي. خوست ادبي بهیر ویاړي، چې د ډیر کم وخت په تېرېدو نه یوازې د ادب په ډگر کې د بېلا بېلو ناستو (مشاعرو، کره کتنو، مخکتنو، لېکچرونو...) کوربه وو، بلکې د کتابونو د چاپ لړۍ یې هم پیل کړه او دا دی د خپل یو فعال او اخلاصمن غړي قدرت الله درمان ((درمان)) د شعر د مینوالو مخې ته رږدي. درمان د خوست سیمې په عمر تاند، خو په شعر پوخ ځوان دی، زموږ باور دی، چې د ((درمان)) په لوستو به مو تر ډېره تېري شعري ذوقونه خړوب شي.

درمان د همداسې د خوږو زړونو درمان اوسي!

په ټول هېواد او ښکلي خوست کې د ادب د لا غوړېدا په هیله!

درنښت او مینه

خوست ادبي بهیر

ته درمان د خوږو زړونو!

د خدای وېش عجیبه دی. انسانان یې ټول له غوښې او هډوکو جوړ کړي، د ټولو ظاهري بڼه تقریباً یوه ده، زړونه یې هم د غوښې له یوې نرمې ټوټې رغېدلي؛ خو! هغه چې موږ یې په ساده ژبه د همدې زړه کړنې او غوښتنې گڼو، سره بېلې دي. ډیرو زړونو غوښتي، چې د ډیرو او لوړو ودانیو په لرلو د خپل هوس تنده ماته کړي. ډېرو د مصنوعي ځان د لوړاوي لمن د همدې تندې د سرولو لپاره راټینگه کړې ده او...

خو، ډیرو کمو یې بیا په د فکر کړی، چې د زړونو نوې ماڼۍ ورغوي او زړې هغه لوېدو ته پرې نه رږدي. دا ارمان د یوه عاطفي انسان، شاعر او درمان انسان ارمان دی. له ښه بخته چې زمونږ (درمان) هم د همداسې یو ارمان لپاره لېڅې غړلي او تورو، لفظونو او کلمو په مرسته غواړي چې په هر زړه کې د یوه ښکلي ارمان ماڼۍ ودانه کړي. دی تر ډېره په دې چاره کې بریالی هم دی، ځکه په سره پیيلو مرغلرو کې یې د ماشومتوب او ځوانۍ ډیرې

په جوس تورې يوې گډې گل کرينه

د خوست په سمسور جوس يو وار بيا بناغلي قدرت الله درمان دخپلې دويمې شعري ټولگې (درمان) گلان کرلي. ددرمان شاعري که له يو پلوه دچا خبره ښه په درز کې دپرمختگ پر لورروانه ده بل لوري ته ښه زيات مينه وال هم لري دا دواړه هغه قرينې دي چې درمان ته دنوي کهول داستازي شاعر مقام ورکوي.

په دې ټولگه کې هم درمان د تير په څېر په زړه پورې شاعري کړې چې له دوو ازادو او يو څو متفرقه شعرونو پرته ټوله منځپاڼه غزليزو نغمو او ورموپه غېره کې رانغښتې. له ډېرو تشریفاتو خبرو تيرېم راحم اصلي موضوع ته. مشهور هندي مذهبي گورو آوشو نقاد ناکامه شاعر او خبريال ناکامه سياستوال بولي . ددوئ داخبره تر ډېره بريده شخصا پر ما سمه راځي ځکه چې په داسې حال کې ددرمان په شعرونو نظر ورکوم نيوکه ورباندې کوم چې ددوئ په څېر شاعري نشم کولای بس دا چې دوئ له ما سره د بې کچه مينې له مخې له ما څخه دليکلو غوښتنه وکړه غواړم څو لنډې او موجزې خبرې له درنو لوستونکيو سره شريکې کړم.

له مور سره زياته مينه ولسي. محاورې په زړه پورې رديفونه سوليز طبييت سوچه انساني عاطفه دښکلا ستاينه مينه اود ټولنيزو ناخوالو منطقي

غندنه او داسې نور ټولنيزو او اخلاقي مسايلو ددرمان دشاعري دمحتوا پله درنه کړې. يادې خبرې که څه هم خورا مهمې دي دژوند او ټولنې سره سروکارلري يو ژوندی او دحساس فکر سپړی ورنه ارومرو اغېزمن کېږي. ولې دلته غواړم ددب په اړه يوې تشې ته اشاره وکړم . او هغه دا چې د ژوند دنورو چارو په څېر موږ په شاعري کې هم دې رد فعل يا دپېښو سره دعکس العمل له دريځه چلن کوو. ددرمان شاعري هم له دغې نيمگړتيا څخه استثناء نه ده. که څه هم شاعر دخپلې ټولنې يو جزء دی اوله ښې بدې څخه يې برخمن دی. او دا هم يوه حقيقت دی چې د سپري شخصيت ، طرز تفکر او چال چلند په وده او تشخص کې حاکم چاپيريال او شرايط ستره ونډه لري اودادبياتو او شاعرۍ لوړې ژورې هم ورسره تړلي خو شاعر چې دټولنې حساس وينی او بينا انسان دی الله تعالی ځانگړی استعداد او فکري ځواک ورپه برخه کړی که دعلمي مطالعې او زده کړو لمن ونيسي. له دې حالته راوتل ورته شوني دي . شاعر کولی شي دخپل نوبت اوژورې او پراخه مطالعې او هنري تجربو پرمټ ټولنې ته راتلونکی انځور کړي دژوند دنورو چارو دسمون او پرمختگ لپاره لار نقشه وښايې او په دې توگه د ټولنې جيلب دسم مسير په لوري ونيسي.

ترکومه چې ددرمان دشاعری دهنري اړخ خبره ده نو ما په خپله پخوانۍ ليکنه کې هم داو ويلي وو چې روانه خوندوره او په تول پوره شاعري يې کړې دپېلگې په توگه دکتاب دسر غزل يادولی شو هغوی وايی.

خلک گوره په اسمان کې ابادېږي

پښتانه دي چې په ځمکه کې ډوبېږي

درمان

نو درمان هم له چا کم نه دی همغه تابوت دی له همدغو ناخوالو سرټکونه ده ولې په نوي انداز. پر روان وضعیت يې نيکه يو غوره کنايه ده. دحمزه بابا رنگ هم لري هغه وايي:

بل خوا دې کاته چې مې دروکاته
روږدی په دې غلام څه به نه وايې

درمان وايي:

ته چې وايې نوره مه راته راگوره
ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کېږي

د يوې ښې ورتنۍ سربېره دمبالغې صنعت هم لاندې شعر کې د پام وړدی
اننگي دې دسږو اوبو گړي دي
چې ورگورمه نو تنده مې زياتېږي

په صنعت محاوره کې ښه ماهر دی لندنوم په ښه توگه کاروي لکه دا بيت
که دخوږ زړگي درمان غواړې نو غورښه
محسبت ورته له هر څه نه ضرور دی

يو بل شعر کې وايي:

يوه سترگه چېرته ځان راباندې وينه
ته چې ورک يې الهامونه رانه ورک دي

درمان

دا غزل چې بې ردیفه دی تر پایه ښه ښه بیتونه لری او زما په اند ددوی دکتاب براعه الاستهلال يې گڼلی شو. دمطلع لومړی بیت دصنعت ارساد نمونه گڼلی شو. يعنې دلومړی بیت په لوستلو سړی ددويم بیت دمحتوا تشخيص کولی شي. دصنعت تعريض ښې هم پکې شته دساري په توگه وايي. خلک گوره تر اخره ټول خلک هم په اسمان کې نه اباديږي مراد ورنه ځينې دي همدارنگه په دويم بیت کې هم پښتانه عمومي خبره ده خو مراد ورنه دپښتنو ډېرکې برخه ده نه ټول ځکه نړۍ کې تر پښتنو ورسته پاتې هم شته او نه خو ټول پښتانه په زمکه ډوبېږي. همدارنگه په اسمان کې ابادېدل او په زمکه کې ډوبېدل دپرمختگ اوپه شاتگ لپاره د پورنۍ (استعارې) په توگه کارول شوي.

زه د چا له غمه دومره ډېر ژرېږم
په گړپوان مې په شرط شولې زرغونېږي

دغم نه ژړا بلکل زړه اوتکراري خبره ده دويم بیت يې ښکلې محاوره او په گړپوانه دشلو زرغونېدل په زړه پورې نوې ورتنۍ (تشبيه) ده. داشعر يې دنوښت يوه بله بېلگه:

يو سړي کاروبار غوښتو دويم ووي
نن سبا خو تابوتونه ښه خرڅېږي

که کاروان صيب وايي:

غوڅ يې کړ تابوت يې کړ ستانوم به مې ليکلو پرې
ستا په نامه خاورو ته چينار راسره ځي

درمان

هرانداز يې دلفريب دى خو زړگيه
دا ساده ساده كتل يې دکتو دي

ماته ددرمان فکري پوخوالی او اعتدال سپېڅلې جذبه او انساني عاطفه
تر څه نه زیات دکتو وړ ښکاري.

دلیکنې په پای کې دنظر ماتي په توگه ځينو نیوکو ته صرف اشاره کول
غواړم. ځکه چې درمان تر ما زیات دشعراو شاعرۍ په رمزونو پوهه
دی. دویم دا چې یواځې ستاینه یوصرف دانسان د (انا) یا زه یم تغذیه
کوي دتعمیر په موخه نیوکه دژوند دهرې برخي اړتیا ده .

لکه په دې بیت کې دبجرونو ستونزه چې پروفی غلطي هم کېداسي:

پرېرډه رقیبان خوله باران راوتي خوږونه دي
ته لکه په سره اوږي دپخ گړي سړې اوبه

که داسې وویل شي:

پرېرډه رقیبان خو له بارانه وتي خوږونه دي

داهم درواني دستونږې بله بېلگه:

ما گوره په نښتي جنگ کې هم دژوند نارې کړم

دا مـه وایه چې ښکلې مفکوره درسره نشته

که لومړی بیت داسې وویل شی:

ما گوره نښتي جنگ کې هم دژوند نارې کومه

درمان

په دې شعر کې (یوه سترگه) دخوستي گړدود یوه خوږه اصطلاح ده. د
الهامونو ورکېدل داشنا له فراق سره تړل دحسن تعلیل ښه بېلگه بولو.
دا هم:

زه حیران یم چې بدل مې له چا واخلم

چې یې مړ کومه هغه سړی مې ورور دی

دا شعر دمراعات نظیر او تعریض صنعت هم لري او دشاعر دفکري عمق
او سولیز طبیعت څرگندویه هم دی.

درمان شاعرانه حجونه هم کوي:

درمانه ځم دنفرتونو شیطانان پرې ولم

دزړه په جیب کې په دې تمه گرځومه تېرې

یاد بیت کې د حسن استدلال سریره دتلمیح صنعت هم په ښه توگه
کارول شوی.

دا یې هم صنعت مدح بالذم

په ورځ دقیامت به خدای ته څه وایې ځواب

خونونه دې اشنا په هـرپاڼه اوبښتي دي

درمان په شاعرۍ کې خواږه او ترخه دواړه په خوندوره او زړه راښکونکي انداز
بیان کړي د ادبي صنعت او هنر هنداره یې دتصنع گرد و غبارنلري او ډېر

په طبیعي توگه یې کارولي. ښه ردیفونه ولسي محاورې او کلیوال تصویرونه
یې هم دستایلو دی. ارواښاد ډاکتر اعظم په وینا:

دا هم يوه بله ستونزه:

لاندي شعر هم دابهام ښکاردی:

خدای ښه وي دا چې دې زموږ پر لوري پښه ماته وي

خدای ښه وي دا چې دغمونو سلسله ماته وي

دقافيې ځينې وړې ستونزې:

د محبت په خاوره پټ يې کړم ظاهر يې کړمه

ورک شوی زړی وم زرغون يې کړمه ډېر يې کړمه

د ظاهر او ډېر غږېږ گراف توپير لري دواړه هم قافيه کول تيروتنه ده همدې

ته ورته ستونزې دهمدې غزل په نورو بيتونو کې هم موندل کېږي. لکه

خاطر، چاپېر، شاعر، هېر . يوه بل ځای کې توکل، اجل، متل، اوربل،

عکس العمل په غزل کې بيا ټولوم او مبهم په يوه قافيه کې راوړل شوي...

هيله لرم چې دا څو نيوکې ددرمان دناهيلى لامل ونه گرځي او په اصطلاح

زما دغو ترخو ته دحقيقي ترخو په سترگه ونه کتل شي.

ټول کتاب مې ټکي پر ټکي ولوست دهرې غزليزې ونې ښاخونه مې څڼې

وهل او ځولې ځولې خوندونه مې ترې واخيستل ددوئ شاعري دپرمختگ

پرلوري چټک گامونه اخلي. ښاغلی درمان او دشعر مينه والو ته ددغې

ټولگې مبارکي واييم . دخوست جوس دې تل په ادبي گلانو سمسوره او

ښېرازه وي.

دسوکاله او ودان افغانستان په هيله

عبدالله صادق

کابل - ملي مارکېټ

۸/۷/۱۳۹۴

په غزل کې د خوشال غوندي جرأت

شعر د پخو خبرو په څېر پخېدل غواړي. ماشوم چې لوی شي خبرې يې

هاله پخې شي، خوځينې ماشومان بيا داسې وي چې په ماشومتوب کې په

خپلو پخو خبرو خلک حيرانوي. ځينې شاعران هم کټ مټ همداسې

وي؛ په ډېر کم عمر کې پاخه شعرونه وايي. خو اکثره شاعران د عامو

ماشومانو په څېر وي چې هرڅومره سترېږي؛ پوهه، تجربه، مشاهده،

تخيل، تفکر او زيرکتيا يې زياتېږي شعر يې هم قوي کېږي.

د درمان صيب شعر هم ورو ورو پخېږي. تخيل او تفکر يې ورو ورو د شعر

مغزو ته ورننوځي. د لومړۍ ټولگې په پرتله يې د دويمې شعرونه خواږه، روان

او څرگند پيغام لري. خو د لوستلو په وخت کې يې زما پام يوې بلې خوا ته

واړوه؛ خوستيو اصطلاحاتو او ځينو جملو ته.

درمان صيب وايي:

خدای (ج) به وي دا چې دې زموږ پر لوري پښه ماته وي

خدای (ج) به وي دا چې د غمونو سلسله ماته وي

درمان

/تورسپي/ توره پېشو/ دواړه په ديني لحاظ بد گڼل شوي. ملايان وايي چې په کوم کور کې تور سپی ملايکې نه ورځي. توره پېشو هسې لکه چې د تورسپي په تور کې لاړه ده. په کور کې يې خلک نه پرېږدي، بده يې گڼي. وايي چې کوم يو چې په کور کې وي کور سپېره او نيستمن کېږي، که څه شی يې وختلو هغه هم سپېره کېږي نو همدې باور دا اصطلاح زېږولې چې لاس يې تورسپي/پېشو خټلی. يعنې سپی سپېره او نيستمن دی او يوه يې نه دوې کېږي.

مينه غواړم، کبر نه کړم چې په چا باندې يې گوري
که تنی دی که گریز دی که منگل دی ، ورته ناست يم

/په چا کتل/ او /کبر نه کول/ د مرکو او جرگو خبرې دي. په خوست کې د سترو قومونو خپل خپل نرخونه (د جرگو، مرکو اصول او قاعدې) مالومې دي. څوک چې دعوه له مخامخ لوري سره په نرخ خلاصوي نو وايي چې لار ورسره کوم خو که په نرخ يې نه خلاصوي او له شريعتنه هم جگ شي نو کېرجن بلل کېږي او دا هم ويل کېږي چې غره ته وخوت. خوڅوک چې کبر نه کوي وايي چې په نرخ يا په شريعت يې ورسره گورم، ورته ناست يم.

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمه
خو ته پکې د سوي لاس په څېر يې محترمه

/سوی لاس/ د سوي لاس ساتل ځانگړی پام او توجه غواړي. اصطلاحاً د نازک او مهم شي ساتلو په وخت کې هم ويل کېږي چې د سوي لاس په څېر يې ساتل پکار دي.

درمان

کله چې زلمی ونومول شي ترهغې د جينی کور ته د رواج او دستور له مخې نه شي ورتلی چې ترڅو يې/پښه ماتې/ نه وي شوی. زلمی د يو شمېر نېږدې خپلوانو سره مل د جينی د خپلوانو په مشوره په يوه ټاکلي ورځ د جينی کره د مېلمستيا لپاره ځي، د جينی کره هم ځينې خپلوان راغلي وي. زلمی(زوم) په هجره کې ناست وي د کلي شوخ ځوانان ټوکې ټکالې پرې کوي خو يو وار به کور ته هم ننوځي. هلته نو بيا خداي(ج) دې ساته، د پيغلو له خوا سل نخرې وي، يا د کت پړي نه وي خو ريځايي ورباندې وي چې زوم په ناڅېرې کې ورباندې کېږي پښې يې پرسر واوړي، يا به غوړ جام په يو لاس پورته کوي او خو کله چې زومگيري (پښی ماتې) وشي نو د زلمي پښه د جينی کور ته ورماته شي. پښه څوک د واده په ورځ، ځينې د لاسنيوي په ورځ او ځينې نور يې په کومه بل ورځ کوي.

رښتيا که وي رقيب دې د آنې سپی هم نه دی
جانانه خو چې تاته دومره گران دی په ما گران دی

(آنا/ آنه): هندي نرينه نوم دی. د پخوانی سکې د شپاړسمې برخې باور يې لره. خو د سکې د ارزښت په کمېدو سره آنه ډېره بې ارزښته په دې شوه چې هسې هم د سکې شپاړسمه برخه وه. څوک يا کوم شی چې ارزښت يې ډېر کم او يا د نشت برابر وي نو خلک ورته وايي چې د آنې هم نه دی؛ يعنې د آنې هومره ارزښت هم نه لري.

زمونږ تقدير هم څه د تورو سپو خټلی لاس دی
مونږ د اختر په ورځ کې هم وو هديرې ته روان

ستا په ښو کې مې زړه پاتې شو ما څه کړي وای
 لکه ورینمین زړوکی خپله خنښیده پر غنو
 منې کنه اڅېر دې هم له خولې نه (واه) ووتل
 زه خو شاعر یم په خبرو راولمه تیږه
 د سیند په منځ کې مې ولاړه کشتی وچلېده
 له دې نه ښکاري چې مورکی راته دعا کړې ده
 ما سره که جوړ دی او که وران دی په ما گران دی
 څه کوي! جانان خو نو جانان دی په ما گران دی
 ته چې زما تر مخ رقیب سره تېرېږې خاندې
 گوره په سر د جنازې، سندرې نه وایي څوک

درمان صیب ته د لاهنري بیانونو د هنر او جرأت په هیله.

ساده حیدرخېل

جدي ۱۳۹۳

د درمان صیب په شاعری کې مې داسې بیتونه هم ولیدل چې په لوستلو
 مې بې اختیاره له خولې واه واه ووتل؛ هېڅ په هېڅه د پاچا د مخالفت په
 منطقي ډول غندنه، د خولگیو په بیان کې د خوشال خان غوندې جرأت، په
 آیینو د تیاکو راختل، په غنو کې د زړوکو خښېدل/بندېدل، د تېرو غږول، د
 مور په دعا په سیند کې د ولاړې بېړۍ روانېدل، په خامه پلمه د پخو تیاکو
 چاودېدل، په هر حال کې د جانان ستاینه او د جانان په رضا راضي کېدل او
 ځان (مین) له جنازې (له مړي) سره او د یار خندا له سندرو سره تشبه کول
 هغه څه دي چې د درمان شعر ته یې د ډېر خوند او رنگ ترڅنګ درماني
 بڼه ورښلې:

ځان ته گوته ونیسه چې تا وطن ته څه کړي
 هسې گني څله د پاچا مخالفت کوې

بیان مې د خولگیو ښه جوت دی په غزل کې
 ما کړی د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

ملامت نه یم چې په زړه مې راختې تیاکې
 د نظر تاو د کړلې ډېرې ایښې تیاکې

باڼه د مه زمبه نگاره زړه مې چوي له درده
 گوره څه خامه بهانه غواړې پخې تیاکې

خپلې خبرې

نه پوهېږم په خپلو شعرونو څه وليکم؟ زما شاعري دومره پېچلې نه ده چې شننې او تحليل ته دې اړتيا ولري، نه مې هم په شعر کې د ځينو خلکو غوندې لغات پراني کړې ده، چې خلک دې پرې په اسانه پوه نه شي، ما لکه د ارواښاد مصري خان خاطر په څېر ساده او کليوالو خبرو ته په ساده او کليوالي ټکو د سندرو جامې وراغوستي دي، هو! يوه خبره چې بايد ياده شي هغه زما په شاعري کې د ځينو سيمه ييزو اصطلاحاتو کارول دي، چې هغه اصطلاحات هم ښاغلي ساده حيدر خېل صاحب په خپله ليکنه کې په ډېره ښه توگه واضح کړي دي، چې د زړه له کومې مننه ترې کوم، زه مې د خپلې ټولگې ښه او بد تاسو ته پرېږدم. هيله لرم چې خپل ښک او رغنده نظريات رانه ونه سپموي. په پای کې د خپلو خبرو په پلمه د اوسني دور نوبت گر شاعر ښاغلي ممتاز اورکزي دا بيت راوړم او بس...

په خپل شعر مې تبصره دا وه ممتاز
چې بس لږ څه ورنږدې يم ښه نه يم

په مينه
قدرت الله درمان
۶ عقرب ۱۳۹۴

غزل

خلک گوره په اسمان کې اباديږي
ښتانه دي چې په ځمکه کې ډوبيږي

يو سړي کاروبار غوښتو، دويم ووې
نن سبا خو تابوتونه ښه خرڅيږي

زه حيران يم خدايه چرته پناه يوسم
ستا په کور کې چې هم خلک وژل کيږي

د رقيب کيسو ته مه گوره ملگريه
غږ نو کله په نظر پسې رسيږي

زه د چاله غمه دومره ډېر ژړېم
په گربوان مې په شرط شولې زرغونېږي

ته چې وايې نوره مه راته راگوره
ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کيږي

زه شاعر يم د کاروان بابا خبره
دروغ نه وایمه ښکلي مې خوښيږي

په مړۍ د مسافرو ذکر وشو
خدای ښه منې که په مړۍ مې شخوند تيريږي

چې په تورو خاورو موږ نه شي درمانه
وړې نفس په بل رنگه نه مړيږي

بېخ د وځي د چاپلوسو انسانانو
لکه تاندې لښتې هر لور ته کړيږي

انگي دې د سپرو اوبو گڼي دي
چې ورگورمه نو تنده مې زياتيږي

يوې ماشومې خدای ته داسې سوال کولو
باران ونکړې زمونږ څپمه څڅيږي

زه چې ستا د ديدن څېر له خدايه غواړم
رقيبان دې لکه سپي راته غيږي

صدقه شم د زېره پښتون له خويه
ښه غمي له سختو تيږو تراشل کيږي

خدايه خپلې مريضۍ ته خپه نه يم
خپه دېته يم مور راته غوړيږي

يا به زه وم يا رقيب ، نو دواړه نه شي
ښکليه اور او اوبه نه سره چليږي

دوه بیتونه

هرې خواته ویر دی او ماتم دی کلی داسې دی
دلته په قدم قدم کې غم دی کلی داسې دی

هو منم سپرلی دی خو زه تمه د گل نه لرم
ایبسی چا په پوله پوله بم دی کلی داسې دی

درې بیتونه

چې دا د قیامتونو علامې نه دي نو څه دي
انسان چې په انسان پسې چېرې اخیستې دي

ولس مې د یو بل غم شریکی ته وزگار نه دی
هر چا د خپلو مړو جنازې اخیستې دي

ته گوره پښتنو ته د نفاق له برکته
ته گوره لکه سپک خلی ویاړې اخیستې دي

((وړي))

گرمي ده ډېره
زړه مې پرې سوځي
زیره غنم دي
تنکي لاسونه
سپینې خولې یې
په مخ راماتې
زه یې له ورايه
په تماشه یم
غریت یې ډېر دی
چپل یې پرې دي
د غنم دروزه

غزل

چې د عشق او يارانې خبرې نه دي
ورکوه يې د فايدې خبرې نه دي

لږ خو کېنه لا وختي دی بيا به لار شې
لا مو کړي سره دوې خبرې نه دي

شعر د مينې او الفت ډکې خبرې
شعر يواځې د جگړې خبرې نه دي

يې پښه کې لاره
يو اخ يې وکړ
اسمان يې وکوت
يو څه خو غواړي
خو څه به غواړي
درد په هغې دی
خو ما محسوس کړ
زما په زړه کې
ليکه شوه تېره
تراخ يې جار شم
زه ترې قربان شم
يو څوک خو ورشئ
پلار ته يې وايئ
«له ما د څټه غنم واخلي
په شين خالی د وړي نه راټولوينه»

غزل

د غزل او د تپې اندیوالی ده
که زما او د هغې اندیوالی ده

په لمبه ، لمبه رخسار د خولو څاڅکي
د باران او د ډېوې اندیوالی ده

پاگل نه وم زه په هر څه پوهېدمه
مې خېر دی ما به وې اندیوالی ده

چې له سترگو نه یې تېر شې نو یې هېر شې
دا د دغې زمانې اندیوالی ده

یوه ښکلې او یو ښکلې سره ناست دي
د بادام او د پیستې اندیوالی ده

دا چې رنگ مې تور اوښتی دی درمانه
دا مې کړي د لمبې اندیوالی ده

د وړو، وړو خبرو د قربان شم
درنېرې د سریندې خبرې نه دي

په سهار مو رنگ الوتی وو همدومره
نور مې یاد د هغې شپې خبرې نه دي

د نفرت په باب غږېرې څه ورکېره
ستا خبرې د انې خبرې نه دي

پوره کال وشو غزل لیکلی نشم
پوره کال کړي هغې خبرې نه دي

هغه خلک اوس دعوه د نرینتوب کړي
هغه خلک چې د یوې خبرې نه دي

زه خو سپینې، سپینې وایمه درمانه
خلک دې وایي چې خورې خبرې نه دي

غزل

د زړه ورغلي پهرونه به مې خولې نه کوي
سترگې دې پوهې کړه چې ست د يارانې نه کوي

چې نه راځي، صفا دې وايي، زړه مې نه بديري
خو په دروغو د له ما سره وعدي نه کوي

زه که کوم عيب لرم نو مخامخ د وايي راته
خو پسې شا د څوک په ما پسې کيسې نه کوي

هغه سپرې چې جنازه پسې مې نه اودرېدو
هغه سپرې مې دې دعا د فاتحې نه کوي

د شفقت او عاطفې اخيري حد وگورئ
تبه زما وي خو خوبونه مې ادې نه کوي

نه راته مينه راکوي نه مې نفرت ته پرېږدي
ياري مني خو يار له ماسره کيسې نه کوي

زه يې د تېر عمر په حسن باندي وغرېږدم
ويل يې درمانه گل خو ټول عمر وږمې نه کوي

غزل

تا بزند کړي دي باڼه ، خبرې نشته
وچه شوي مې ده خوله ، خبرې نشته

د پښتون په سيمه مرگ داسې دېره دی
ته وا هېڅ د ژوندانه ، خبرې نشته

«چې ته نه وې زر خبرې مې په زړه وې
چې ته راغلي اوس پنځه ، خبرې نشته»

دا غزل چې د هر چا وو خوښ مې نه شو
دې غزل کې مې د زړه ، خبرې نشته

څه ژوره خاموشي ده وارخطا يم
مخامخ يو زه او ته ، خبرې نشته

که رقيب مو له منځ ووتو درمانه
زما او ستا تر منځه څه ، خبرې نشته

غزل

چې الوتې مې له ژونده رنگ او نور دی
د بېلتون مرض وهلی دی رنځور دی

دې خبرو خو مونږ شل ځايه تقسيم کړو
دا مې دوست دی ، ها دوښمن دی دا تریور دی

زه چې تاته درنېږدې شمه نشه شم
څڅېدلی دې په خټه کې انگور دی

زه حيران يم چي بدل مي له چا واخلم
چي يي مړ كړمه هغه سپري مي ورور دي

په نړۍ د نفرتخپلو پاچاهي ده
محبت پكې په مثل د مزدور دي

دا د مخ ربحان د چپرې مړاوي مه شه
د زړه بام مي په همدې باندي سمسور دي

كه د خوږ زړگي درمان غواړي نو غوږ شه
محبت ورته له هر څه نه ضرور دي

غزل

له تا به هېر وم خو له ما نه هيرېدي ملگريه
په هره لار په هر قدم مي يادېدي ملگريه

خود به په ټول كلي وږمي راخوږېدي ملگريه
هغه چي داسې خلاصې څنې گرځېدي ملگريه

اوس تنهائي په ملا مات كړي يمه زړه مي مات دي
پخوا ډاډه وم ځكه ته مي درلودې ملگريه

ما واره عمر په غزل کې شاعري کړې ده
 له مانه مه غواره نظمونه قصیدې ملگریه
 لکه دا ستا هسې تسل مې د زړه نه پرې کیږي
 په تصویرونو دې ما ډکې کړې ټوې ملگریه
 زه دې په بیا ووايه ، بیا ووايه ستړی کړمه
 خو ستا له خولې نه راونه وتې ټپې ملگریه
 درمانه زه مینه سکه د دین حصه گڼمه
 زه خو ولاړ یمه په دغې عقیدې ملگریه

غزل

خوله مې درجار خو په یو شرط که دې روژه ماته وي
 که جنتونو ته دې یاره دروازه ماته وي
 خدای ښه به وي دا چې دې زمونږ پر لوري پښه ماته وي
 خدای ښه به وي دا چې د غمونو سلسله ماته وي
 په مړه تصویر دومره تسل د زرگي کله کیږي
 خو بیا هم ښه دی څه نا څه پرې اندېښنه ماته وي
 بې رنجو سترگې او بې خاله زنه داسې ښکاري
 څنگ چې غزل کې ردیف مات وي قافیه ماته وي
 ستا په یادونو کې تر دې حده مشغول وم اشنا
 زه چې خبرېرمه سحر وي ټوله شپه ماته وي
 خاونده ته خو مې درمان اشنا ته څېر پېښوې
 بېگامه مې خوب لیده چې لاس کې مې آینه ماته وي

غزل

خدایه سپوږمى ده که هغه ده پر بلی ولاړه
څه زړه رابښکونکي نظاره ده پر بلی ولاړه

نری شمال یې د گردې کمیښ لمن ښوروي
لکه د مني میاشت کږه ده پر بلی ولاړه

بیا یې د چا سره وعده د ملاقات ایښي ده
هغه چې داسې ټوله شپه ده پر بلی ولاړه

ما وې چې څنگه خوشبويي په واړه چم خوره ده
د سرو گلونو گلدره ده پر بلی ولاړه

د ځوندیدارې لویټې پیڅکه یې تاو له رخسار
په گوتو جوړه آینه ده پر بلی ولاړه

درمانه زه به یا قربان ورسره خود وایمه
د غرنۍ ژبې ټپه ده پر بلی ولاړه

((مینه))

هو گرانه منم درسره
چې مې وعده کړې وه
چې نور الفت نه پالم
او یاران نه کوم
خو زه بښنه غواړم
زه دروغجونى شومه
خو دا په دې چې گرانه
زه مینه دین ، مینه ایمان گنمه
په دې نفرت نفرت ماحول کې چې هم
لا یاران نه کوم الفت پالمه
ځکه !

چې زه په مینه ژوند تېروم
ځکه !

چې شر سره مې نه لگيږي
ځکه !

چې کرکه مې په زړه کې نشته
ځکه !

نفرت مې په فطرت کې کې نشته
ځکه !

په مینه کلک ایمان لومه

غزل

يو دې په شنو سترگو کې ليکه د رنجو نه وينم
نور دې په درست وجود کې ياره چېرته خو نه وينم

له دې نه پورته به څه حد د بېغورۍ وي اشنا
په گړدي کال کې دې تصوير د انگو نه وينم

چې د رقيب پر وارنډې ماته په خندا شي راشي
زه په بې ننگه يار کې دغومره پښتو نه وينم

دا خو منم چې د نړۍ ادبيات مخکې لاړ دي
خو پکې ساری د خوړو ، خوړو ټپو نه وينم

که دې د خدای لپاره مينه کړه نو راشه اشنا
کنه وي توان زه د نټکۍ او د بنگړو نه وينم

زه تر هغې ددې محفل رنگيني نه منمه
جانانه ستا نرگسي- سترگې چې تر څو نه وينم

د کلي لوی واړه شکمن دي درمان گله اشنا
نور دلته مه راځه چې مخه د لانجو نه وينم

دوه بيتونه

ته چي وايي ته راته دعا كړه نوره څه وكړم
خدای څو دې د ټول وطن پاچا كړه نوره څه وكړم

اوس نو پرې پاسته قدم راواخله وېره مه كوه
لار مې په بڼو درته صفا كړه نوره څه وكړم
.....

دوه بيتونه

گډ دي پكې دومره ډېر خواږه شعر دې ليكلي دي
آخ الله سرپه څومره بڼه شعر دې ليكلي دي

دومره ډېر صفت يې د ځان واوريده نو ويې وې
واه درمانه واه زما په زړه شعر دې ليكلي دي

څلور بيتونه

د زړگي د درد ټكوره راته گوره
د هجران له اور مې ژغوره راته گوره

ستا غزل له مانه سل وارې بهتر دي
يا غالبه يا ټاگوره راته گوره

اې زما پر سوځېدو دې زړه بد نه شي
راته گوره، راته گوره، راته گوره

تورې سترگې دې دي بار په الهامونو
څو غزل راباندې پلوره راته گوره

غزل

اوس مې نه پرېږدې ملا اوس ماته نصيحت کوې
وخت به وي چې ته به د ساقيانو امامت کوې

ووايه تر کومې به بدي د محبت کوې
خو به ناست مورچل کې يې تر کومې به نفرت کوې

گرانه ده که دا ښکلي دې چېرته په لار راوستل
هسې پرې خواري کوي او هسې پرې محنت کوې

خو به مې جانانه ارمانونه په لمبو سوځې
خو به غېږ ته نه راځې تر څو به بغاوت کوې

ځان ته گوته ونيسه چې تا وطن ته څه کړي
هسې گني څله د پاچا مخالفت کوې

دا د بېلتون غم که دې په غر کېښود اوبه به شي
افرین درمانه چې تر اوسه مقاومت کوې

غزل

گډ کړې چې مې رنگ د محبت دی په غزل کې
ما کړې د رنگونو امامت دی په غزل کې

پیدا مې ځکه دومره ډېر خوږلت دی په غزل کې
چې گام په گام مې کړې ستا صفت دی په غزل کې

ورکړې مې الفت ته اوليت دی په غزل کې
ما کړې د نفرت څخه نفرت دی په غزل کې

بیان می د خولگیو ښه جوت دی په غزل کې
ما کړی د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

راوستی دغو دريو لوی قیامت دی په غزل کې
سرگم دی که سرود که موسیقیت دی په غزل کې

ما کړی له جنگونو بغاوت دی په غزل کې
ساتلی می تل خیال د انسانیت دی په غزل کې

درمانه اوس می فکر سلامت دی په غزل کې
درمانه اوس می کړی ریاضت دی په غزل کې

غزل

د یوه ښکلي تصویرونه رانه ورک دي
د ژوند واړه امیدونه رانه ورک دي

یوه سترگه چېرته ځان راباندې وینه
ته چې ورک یې الهامونه رانه ورک دي

مونږ پراته یو لکه خاورې بې غروره
ښکلي نه یو چې ځانونه رانه ورک دي

ژوند کومه خو چې ته راسره نه يې
تش کالبوت يم اندامونه رانه ورک دي

بلبل غړيه خوش مزاجه گل اندامه
ستا ستايلو ته لفظونه رانه ورک دي

لکه گونگ درته ولاړ يمه درگورم
د خبرو سيلابونه رانه ورک دي

درمان گله نن يې بيا راته خندلي
دا چې ځمکه اسمانونه رانه ورک دي

غزل

شپه که څه د کال هومره اوږده وه خوب مې وه نه کړ
ستا د نه راتللو اندېښنه وه خوب مې وه نه کړ

اخ څه جنتي غوندې صحنه وه خوب مې وه نه کړ
څوک مې د زړگي په سر ويده وه خوب مې وه نه کړ

ستا د بنگړو جن مې غلی غلی اوریده پکې
بنکلي سندرېزه غوندې شپه وه خوب مې وه نه کړ

يو ساعت يې هم د خوشالو تر بريده نه پرېښوم
تاو رانه د هجر دايره وه خوب مې وه نه کړ

بيا به يې د کوم کمبخت ادکه بوره کړي وي
چم کې د چورلکو بدرگه وه خوب مې وه نه کړ

ټوله شپه مې گل په اسمان کې ستوري وشمېرل
بله راته ستا د ياد ډېوه وه خوب مې وه نه کړ

مينه نه وه، يار نه وو، درمانه خوند يې چېرته وو
ژوند مې د ازغيو بستزه وه خوب مې وه نه کړ

غزل

لکه خزان يې د سپرلي تنکی غوټی وخورې
دې رواجونو بلا ډېرې جینکی وخورې

زما پېزوان او تنکی خاورې شه رادرومه اشنا
زیاتي پردېس کې د پردیو مزدوری وخورې

ته دې د خپلې پستې غېرې خوب راولوره
بيا ملامت یم که مې بیا د خوب گولی وخورې

پښتنې پېغلې په کورونو اندېښنو زړې کړې
پښتنو ژنيو په سفر خپلې ځوانۍ وخورې

تاته د ټيک د اخیستو وعده کې پاتې راغلم
څه ږلۍ توی کړلې او څه شولې مرغۍ وخورې

خدای څه خبر ته به پکې خپل تصویر لیدی شي کنه
ما خو د زړه وینې اشنا په شاعری وخورې

درمانه خدای څه خبر چې مونږ ته څه نېپرا شوي ده
مرگي ناترسه دلته ډېرې زندگۍ وخورې

غزل

ملامت نه يم چې په زړه مې راختې تېاکې
د نظر تاو دې کړلې ډېرې ايټنې تېاکې

باڼه د مه زمبه نگاره زړه مې چوي له درده
گوره څه خامه بهانه غواړې پخې تېاکې

کله نا کله مې د تورې گزار نه غوڅوي
کله نا کله خو مې تشې کړې کيسې تېاکې

چې ته غږېږې مونږه ښو بدو ته نه گورو خو
ياره له واره كېرو په واه واه باندي خولې تياكې

پرېږده چې نن دې د غرور په غونډۍ وڅېرمه
پرېږده چې ښې دې په ديدن پسې كړم پښې تياكې

ته څه خبر يې چې پردۍ مزدورۍ څه ته وايي
د پاچا زويه ته به خود نه پېژنې تياكې

غريت به څو پورې درمانه ستا لمن نه پرېږدي
ته به تركومې په ورغوي گرځوې تياكې

غزل

د هجر شپه وه زه او زړه مې وو پراته پر غنو
ته راته وايه ښه نو څنگه وي ويده پر غنو

په انگيو دې د زلفو څوكې مه خوروه
په گلابونو چا جوړ كړي دي ويړه پر غنو

ستا په ښو كې مې زړه پاتې شو ما څه كړي واي؟
لكه وريښمين زړوكۍ خپله خښيده پر غنو

په دا ازغنه لار چې تا پورې درتلم لاليه
ځان ته خفه نه وم خو زړه مې خوږيده پر غنو

زه د هغې نرگسي سترگې څنگه مچي كړمه
ته راته وايه سپرۍ څنگه كېږدي خوله پر غنو

توكل په خدايۍ نن مې دې بيا ښو ته ډېر وكتل
توكل په خدايۍ درمانه وامې چاوه زړه پر غنو

غزل

په رگ رگ کې مې ودان شولې سړپه
لکه ځان راباندې گران شولې سړپه

تش کتې مې گني نور مطلب مې نه وو
خو ته هسې بدگمان شولې سړپه

د مذهب کيسه د هر چا بېله ، بېله
خو دا بڼه شوه چې انسان شولې سړپه

دا دې کومه بې رځي راسره وکړه
چې زه راغلم ته روان شولې سړپه

له خوږو خوږو کتو نه دې مننه
په دې پوی شه چې جانان شولې سړپه

اوس په تا پورې ده کوم چې دې لورېږي
هم مې درد هم مې درمان شولې سړپه

غزل

ته چې وايي شېخه مينه جرم دی غذاب لري
وښيه چې داسې مسله دې کوم کتاب لري

ما چې يې د سترگو صفت کړو هغې په ناز ووې
زه دې څار له سترگو شمه څه بڼه انتخاب لري

هسې نه د زړه دنيا مې بله باندې واړوي
مه پتوه سترگې دې تاثير د انقلاب لري

تاته دې د خپلې خولگې هسې اهميت نشته
سمه د خرما په څېر ده خوند لري ثواب لري

هغه د حيا په څادر پټه پښتنه پېغله
نه ! ليدی يې نه شې په مخ وه جوړې نقاب لري

ته خو د درمان د ژوند کتاب په دقت ولوله
هره يوه پاڼه يې ځانگړی د عشق باب لري

غزل

دا چې داسې يارانې ته زړه نا زړه دی
دا سپری د ژوند له خونده خبر نه دی

ايسار کړی زړه بښونکي بېلتانه دی
دا مين دې نوره تنگ له ژوندانه دی

دې سپري ته پلار گتلي ده گرم نه دی
دا چې داسې تر تنکي بريزر اوده دی

خوشبويانې د جنت محسوسومه
سر مې ايښی د مورکی په زنگانه دی

درمان گله پېغورونو ته جوړ نه شو
بس دی درومه زياتي لمر په راخاته دی

غزل

دا خو ځکه دومره ډېر تاثیر لري زړه وړونکي دي
سترگې يې دوې غبرگې شهزادگی. باڼه ساتونکي دي

خدایه راته خېر پېښوې هر څه پېښيدونکي دي
تاو مې له زرگي نه د يادونو ځان وژونکي دي

څنگه خولگی درکړم اشنا څومره ډېر ليدونکي دي
نن سبا خو ياره ديوالونه حال ويونکي دي

زه خو د رقيب له انتخابه خبر نه يم خو!
ماته يې په ټول وجود کې سترگې زړه رانېکونکي دي

نن سبا دې ياره د ښايست موسم ښه گرم دی
نن سبا دې ياره په زرگونو پيرودونکي دي

اوس چې دې درمانه د زرگي وينې ورگډې دي
اوس دې په هر ځای کې د غزلو خوښونکي دي

غزل

راشې رانه يوسې بې خوبي راباندې گرانه يې
ته لکه کلاسيکه موسيقي راباندې گرانه يې

راشه ته د خپل حسن تاثير له مانه وپوښته
اخ لکه د شنو بنگو مستي راباندې گرانه يې

تاته به د ستا د غنمرنگي ښکلا څه وایم
سمه لکه پانه د بېري راباندې گرانه يې

بد مې راځي څوک چې ستا په حسن انتقاد لري
ته مې لکه خپله شاعري راباندې گرانه يې

اوس دې هېرول راته ناشوني دي قربان دې شم
اوس خو مې حصه يې د زرگي راباندې گرانه يې

تاته به دا ستا د گرانښت څومره اندازه ښيم
نه ! حساب يې نه کيږي بيخي راباندې گرانه يې

اوس چې دې درمان تش تصور د بېلتانه وکړم
رامې شي په ذهن بېخودي راباندې گرانه يې

غزل

په نفرتونو د زرگی کړلو صنمه تیره
له دې نه وروسته به په زړه پورې تړمه تیره

اوبه به یم خو حوصله مې د فولادو جوړه
ته به مې گورې چې زه څنگه نرمومه تیره

زه لارویان د محبتپه گلابونو ولم
د نفرتونو لارویو ته ساتمه تیره

بنکلي کم نه دي خو چې ته مې انتخاب کړې پکې
بنکلیه په غره کې وي یوه نیمه اهمه تیره

منمه ستا لاس ته راوړنه به اسانه نه وي
چې غمی غواړمه نو خود به ماتومه تیره

ته به تر څو پورې اشنا ځان بې خبره ساتې
زه به ترکومې په دیوال درغورځومه تیره

منې کنه اخبر دې هم له خولې نه (واه) ووتل
زه خو شاعر یم په خبرو راولمه تیره

ریاره څه وایې هغې زما غزل اورېده؟
یاره په خوله د برکت شه اړومه تیره

درمانه ځم د نفرتونو شیطانان پرې ولم
د زړه په جیب کې په دې طمعه گرځومه تیره

غزل

څه کار پیدا کومه څه روزگار پیدا کومه
د ژوند د ښه کیدو لپاره یار پیدا کومه

زړگيه د زړگي ناسور زخمونه پرې گنډمه
چې گرځم ورته ستا د زلفو تار پیدا کومه

بازار کې مې هېچاته د شهرت ضرورت نشته
یا قوت یم ځان ته خپله خریدار پیدا کومه

تصویر دې په بټوه کې راسره ځکه ساتمه
زړگي ته پرې څه ډاډ او څه کرار پیدا کومه

په هره یوه ښکلا پسې چې سترگې گرځومه
له دې لارې اشنا پروردگار پیدا کومه

د ژوند سختو حالاتو ته زړه نه بایللم درمانه
په مثل د اوبو یم ځان ته لار پیدا کومه

غزل

کلونه چې د ستا په بېلتانه اوبښتي دي
جانانه تورې وینې مې په زړه اوبښتي دي

په ورځ د قیامت به خدای ته څه وایي ځواب
خونونه دې اشنا په هر بانه اوبښتي دي

برند بانه ولاړ یې رقیبان دي ټیټې سترگې
ښکاره ده پر مغلو پښتانه اوبښتي دي

زما په بېرته تگ باندي چې ته نه وې خفه
تک سره دې له ژړا ولې لیمه اوبښتي دي؟

خامخا که ورک شو نه سپینچکه ځای مې ته یې
زړگي ته مې د ستا د نظر غله اوبښتي دي

اوس دې نو درمانه مینه نشم پرېښودلی
اوس نو له ورخونو نه اوبه اوبښتي دي

غزل

د محبت په خاوره پټ يې کړم ظاهر يې کړمه
ورک شوی زړی وم زرغون يې کړمه ډېر يې کړمه

دا ته چې وايې له یاری نه په لاس څه درغلل
په سترگو روند شي شېخه نه وينې شاعر يې کړمه

خبر شوم نن هغې زما تصوير ته اور واچوه
راته بڼکاره شوه په تمامه مانا هېر يې کړمه

پرېم نه د انسانیت ځنځير تړلی يم
دا چې رقيب ته هم څه نه وایمه خاطر يې کړمه

زمونږ په چم کې د بادونو موسم بیا راسر شو
دسمال دې راکړه چې له غاړې نه چاپېر يې کړمه

زه وم ولاړ رقيب مې یار ته ورتړ غاړې وتو
که مړ يې نه کړم د مرگي په غاړه تېر يې کړمه

غزل

چې ستا دغه بڼایست وي او زما نظریازي شي
لوگي دې بیا تر منځ د جهان واړه سپلني شي

له هرې خوا چکچکې شي له هرې خوا غورځي شي
ورگډ چې په اتڼ کې د ریحان* غوندې ژنکي شي

زما د نظر تاو به هم منې چې درته گورم
راماته دې نری نری خواله په اننگي شي

* کبیر ریحان

نگاره گلاب مخيه سنخل بويه چپرته ورک يې
زر راشه هسې نه وي چې بې خونده پسرلي شي

ته وگوره چې دا به د عشق کومه مرتبه وي
جانانه په سترگک کې چې د اختر مبارکي شي

نو زه گورئ هغه ولس په مړو حسابومه
چې مينه په پيسو شي او شاعر يې درباري شي

درمانه چې هر بيت يې د زرگي په وينو ليکې
نو خود به د هر ځای کې د غزل ثنا خواني شي

غزل

مغلو سترگو دې که لږ هم دلسوزي ونه کړه
زړه مې پښتون وو زړه مې هم ورته زاري ونه کړه

بې ننگه يار راسره دغومره ځواني ونه کړه
تش په سترگک يې هم د عيد مبارکي ونه کړه

د وخت جابر که راته پښې او لاس په زور وتړل
وياړم پدې پښتون ضمير مې غلامي ونه کړه

د سفر ورځې به زه خاورې په خوند تېرې کړمه
په مسکو شونډو دې اشنا خداي پاماني ونه کړه

منم تندی دې په سجدو باندي داغ، داغ کړلو خو
بدبخت يې ډېر، د چا په زړه دې پاچاهي ونه کړه

زما له پښو ملگرو تل تيرې ويستلي دي خو
ما د ملگرو سره کله غداري ونه کړه

غزل

چې په پارچنو شونډو تا وکړه مُسکا لاليه
ايله بيله په ما کې وچلېده سا لاليه

کړم په پنځه وخته لمانځه کې دا دعا لاليه
خدای څه خو دې تا کړي ددې ټول وطن پاچا لاليه

حالات که هر څومره ستم کوي پر ما لاليه
خو ستا په سترگو کې دې رانه شي ژړا لاليه

په اننگو دې څښتن بېله لورینه کړي
نه! گلابونه دومره نه لري ښکلا لاليه

ياره چې بيا دې سنځل بويه څنې وسپړلې
تغیر به خود کوي د چم آب و هوا لاليه

ويل يې درمانه زه دې څنگ په څنگ ولاړه يم
پام غمازانو ته دې وار نشی خطا لاليه

غزل

ذهن زما د څمارونو پر پالنگ پروت دی
په اننگيو کې د لپې لپې بنگ پروت دی

خدای څه خبر نور به زه له چانه متاثر وم کنه؟
خو په غزل کې مې دا ستا د شونډو رنگ پروت دی

دا ستا د حسن جنگياليو پکې شپې کړي دي
د زړه محل مې لکه وران دارلامان پنگ پروت دی

له لوړې مري خو لاس د خبر لپاره نه غځوي
په دې سړي کې لا پښتو پرته ده ننگ پروت دی

په دې وطن کې به د سولې لمر په گرانه وینې
په دې وطن کې داسې گڼ سیوری د جنگ پروت دی

جانانه نه! د موسیقار د وس خبره نه ده
اخ په خبرو کې دې څه ښکلی آهنگ پروت دی

تا څه ویل خو پوی پرې نه شومه چې څه دې ووې
درمانه زړه کې مې تر اوسه پورې زنگ پورت دی

غزل

دا څوک سر ما ښام پاس پر بلۍ ولاړه ده
سپوږمۍ یې سلامۍ ته تیارسی ولاړه ده

شېخ ولې ترې نه تښتي دا که نه وای دی به نه وای
دا مینه ده په سر چې یې نړۍ ولاړه ده

یو چا د ښار له چوکه یو تصویر دی را ایستلی
خاوند یې بم وژلی دی گډۍ ولاړه ده

دعا يې راته کړله خدايزده چا پسې امين کړه
پرون نه تر دې دمه مې سلگۍ ولاړه ده

دعا راپسې وکړه مورې بخت مې کوټه شوی
په منځ د دريا به کې مې کشتۍ ولاړه ده

راځه چې مينه وکړو دې حالاتو ته خو گورې
نړۍ د نړيدلي پان پر ژۍ ولاړه ده

چې نه ژاړم دا نه ده چې خفه دريسې نه يم
درمانه له ژړا نه مې مړۍ ولاړه ده

غزل

ژوندی يم په همدې زما گزران تړلی دی
په مټ کې مې تصوير د خپل جانان تړلی دی

ديدن راکړه که ښکلي غزلونه رانه غواړې
ددغې للمې فصل په باران تړلی دی

ما ويل چې دا مې ذهن داسې ولې پيريانی شو
دا تا چې په اوريل پورې ريحان تړلی دی

د جهل مرتبه تر دغې بريده رسيدلې
انسان حالولو ته انسان تړلی دی

د وخت پر کړليچنه لاره تا پورې درځمه
روان يمه په ځان پسې مې ځان تړلی دی

په ما د نفرتونو مترونه بې مانا دي
د مينې په څرمن کې مې وجدان تړلی دی

له خپله کوره تښتي او ستا کلي ته در درومي
په څه عجيبه کوډو د درمان تړلی دی

غزل

ته بې مينې ژوند کوې او زه په چا مين يمه
تا څخه ملگريه په همدې ټکي ځواکمن يمه

ستا په څېر خو نه يم چې مغرور يم کبرجن يمه
شکر خداى (ج) پټ کړى زه د مينې په څرمن يمه

ما چې دې د گل سره تشبه وکړه غلط شومه
ته له گل نه ښکلى يې نگاره دروغجن يمه

ته يې، چې بې مينې يې بې مالگې يې بې خونده يې
زه په دغه برخه کې غني يم ښه شتمن يمه

شاید مهربانه شې او مينې ته دې زړه وشي
لا خو دا اميد لرمه لا خو درته ژمن يمه

دغه شاعري ده درمان گله چې پاچا يم پرې
نور کني څه سره او سپين خو نه لرم نېستمن يمه

غزل

که د پخوا په څېر مستي زما په زړه کې نشته
ستا هم د حسن نظارې د مخ په وره کې نشته

د ستا په نه شتون کې د مرگ تر بریده ورسیدم
تا خو به وې اشنا چې زور په بېلتانه کې نشته

چې مې په زړه وي هم هغه کیسه په خوله کومه
لکه د مار په څېر مې دوې ژبې په خوله کې نشته

چې مې له زړه ستا د یادونو گرمي وتبنتوي
دومره مجال نو د دې جدي په ساړه کې نشته

شاعر سپری یمه په مینه زندگي تېروم
د نفرت عکس مې د زړه په دیواله کې نشته

درمانه یار به د ژوندون فصل په څه اوبوي
د مینې څاڅکی یې د فکر په وپاله کې نشته

غزل

ستا په نه شتون کې مې په زړه بالا سختي تېره کړه
د نړېدلي پان پر ژۍ مې زندگي تېره کړه

نه ته میئن شوې نه د قدر د مینو وکړو
په عبسیاتو دې اشنا خپله ځواني تېره کړه

د نیم کنبو تمبو له څار دې مینه زیاته نه کړه
په ما دې ټول عمر همدغسې نېستي تېره کړه

ما دې یو ځل هم په مړو سترگو دیدن ونه کړ
شکر خاوند چې ستا د حسن پاچاهي تېره کړه

تا چي په ټوكو كې د نه راتلو خبره وكړه
په ما دې سمه دمه تبه د مرگي تېره كړه

زه خو د ټول عمر ديدن ته وړې پاتې شومه
ماته يې څه كه تا په حسن كې خاني تېره كړه

زه مې په هر غزل كې مينه دومره ځكه ستايم
چېرته د مينې كلیمه كه مې لالي تېره كړه

ما دې كړې ورځ د راتگ څوكيداري وكړله
دا درته چا وې چې كړې ورځ مې خالي تېره كړه

د زړه درمانه په دې ټكي گيله من يمه چې
د ستا په شتون كې مې هم دومره بيماري تېره كړه

غزل

هره خبره چې په هر محفل كې تا كړي ده
ما يې غوښتنه درنه بيا كړي ده ، بيا كړي ده

ما چې ستاينه په هر گام ستا د ښكلا كړي ده
قدرت په تا كې د رنگونو انتها كړي ده

سترگې مې سرې دي خو قسم دی شرابي نه يمه
ستا د تصوير سره مې ناسته تر سبا كړي ده

ما واره عمر د الفت توره تېره ساتلې
ما واره عمر د نفرت په ضد غزا کړې ده

د سیند په منځ کې مې ولاړه کشتی وچلېده
له دې نه ښکاري چې مورکی راته دعا کړې ده

ظالمه ماته خو قاتل د انسانیت مه وایه
(«ما د دښمن مړي ته هم بالا ژړا کړې ده»)

هغه چې هر ځل پکې خپل صفت ته ځیر شي وایي
«درمانه واه ، واه په غزل کې دې بلا کړې ده»

غزل

کوومه په لمبو کې زندگي ، زړه مې خوږیږي
چې څو وي دا وژونکي جدایي ، زړه مې خوږیږي

هندو، که مسلمان وي خو چې مري ، زړه مې خوږیږي
انسان سره لرمه خواخوږي ، زړه مې خوږیږي

دا ستا د ښو لاندې مې زړگی اوسیدل غواړي
پښتون کړي د مغلو غلامي ، زړه مې خوږیږي

ستا زره به جوړ د کاني وي انسان ته ټوپک نيسي
خو زه وژلی نشمه ميږي ، زره مې خوږيږي

اشنا لا مې غاښونو کې زور شته لوېدلی نه يم
خو زره مې نه شي ستا په انگي ، زره مې خوږيږي

ته هله ، هله زر کوه بنگړيو ته جن ورکړه
راواوروه کلاسيکه موسيقي ، زره مې خوږيږي

چې دې د زره درمان راباندې کومې کوډې کړې
چې ځي زره مې خوږيږي چې راځي ، زره مې خوږيږي

غزل

چې ورته گورم له حيا نه يې باڼه غورځيږي
ددې منظر په نظاره کې رانه زره غورځيږي

بېلتون ځپلي خلک داسې خوري تيندک په لاره
لکه په سمه دمه لاره چې رانده غورځيږي

څه وايي ! زه به اوس رقيب ته هم زاری کومه
دا به نو پښو ته د مغلو پښتانه غورځيږي

اوس که هر خو دی د غرور په دنگه څوکه ولاړ
خدای (ج) مهربان دی یوه ورځ خو به راه غورځیږي

اوس مې نو هغه بنایست نشته هجر وځپلم
اوس مې له څنو نه گېډی ، گېډی وینسته غورځیږي

دلته لا هم د پخواني رواج پالنه کیږي
دلته اوس هم په مسافر پسې اوبه غورځیږي

غم دې گلابه په درمان عجیبې چارې وکړې
لکه یو زور دیوال په څاڅکي بارانه غورځیږي

غزل

ما سره که جوړ دی او که وران دی په ما گران دی
څه کوې! جانان خو نو جانان دی په ما گران دی

منم له رنگه تور لکه ریحان دی په ما گران دی
اباد چې پرې زما د زړه گلدان دی په ما گران دی

څار د ناڅاپي دیدن د کیف به یې څه ووایم
اخ الله! په سره اوږي باران دی په ما گران دی

زه چېرې هم مذهب ته د چا نه گورم چې څوک دی
خو بس چې په سهي مانا انسان دی په ما گران دی

رښتیا که وي رقیب دې د انې سپری هم نه دی
جانانه خو چې تاته دومره گران دی په ما گران دی

چې تا راپرزو کړی دی په سر سترگو منظور دی
ملگریه دا چې درد دی که درمان دی په ما گران دی

غزل

په نیمه شپه کې یم ستا بندې دروازې ته روان
له خپله لاسه یم اشنا د مرگي خولې ته روان

په خدای بیاور لرم دعا مې د مورکې راسره
څوک وایي زه یمه تش لاس مقابلي ته روان؟

دغه د نن سبا شېخي هم ، سپری څه ووایي
شپه په خلوت کې وي سهار وي میخانې ته روان

چې دې یو ځلې بېنوا له دره وشپلم
زه به په کومو سترگو بیا وم ستا کوڅې ته روان

له خپله لاسه چې کتاب سوځم مکتب وړانوم
زه له رڼا نه په لوی لاس یمه تیارې ته روان

زمونږ تقدیر هم څه د تورو سپو خټلی لاس دی
مونږ د اختر په ورځ کې هم وو هدیږې ته روان

درمانه بیا یې د دیدن وعده راکړي راته
درمانه بیا یم د غزلو سرچینې ته روان

غزل

بې له تا شاپې شوې حجرې سندرې نه وايي څوک
اوس د پخوا په څېر تپې سندرې نه وايي څوک

چېرته چې بنکلیه یارانې د سر په بیه کېږي
هلته به خود د یارانې سندرې نه وايي څوک

د هرې پېغلي چمبه زده وي هم سندرې وايي
خو ستا په څېر خوږې، خوږې سندرې نه وايي څوک

ته چې زما تر مخ رقیب سره تېرېږې خاندې
گوره په سر د جنازې سندرې نه وايي څوک

دا نن سبا موسیقي ورکې شه مغزه خوږوي
اوس د کلاسیک دور پستی سندرې نه وايي څوک

د مینې تاو به ته تر کومې پټوې درمانه
هسې عیس تر نیمې شپې سندرې نه وايي څوک

غزل

چې د ریبار په خوله د عید مبارکي رالېږي
په ما مینه جینی ماته زندگي رالېږي

دا په سپېره خزان کې زیري د سپرلي رالېږي
په سره غرمه چې ځونډیداره دسمالگي رالېږي

هغه د مینې اظهار څه په ښه انداز کې کوي
په کاغذونو کې د زړونو رسامي رالېږي

د بام په سر باندې یې شنه کشمالي مه وړانوی
هوا ترې ماته خوشبویانې د لالي رالېږي

دغه جینی مې جوړې شر ته کېښنوي درمانه
په شنه سهار راپسې گوره مات بنگرې رالېږي

غزل

خار له ماشومتوبه څومره ښه وو چې واړه وو
هېڅ له درده غمه خبر نه وو چې واړه وو

اوس نو په وريښمينو بالښتو راته خوب نه راځي
اخ الله په تېرو به اوده وو چې واړه وو

کلي کې به غم وو که ښادي وه بې پروا به وو
مونږ به پټ پټوني پسې مړه وو چې واړه وو

زه د اور لمبه ومه ته ځاله د مچيو وې
سم د شيطانانو له کاله وو چې واړه وو

اوس مو نو هغه ملا يو بل سره ليدی نشی
چاته چې له ټول جهان خواړه وو چې واړه وو

گوره او مړی به مو درمانه سهار وخوره
خدای ښته ټوله ورځ به پرې ماړه وو چې واړه وو

غزل

مونږه ملامت نه وو که شوې مو پسې خولې اوبه
واه ددې جينی خو په مړی کې ښکاريدې اوبه

پام چې شرافت خو مې د ضعف ټکی ونه گڼې
غرونه به سوري کړي که ورمخه وکړي مړې اوبه

خدای دې يې رښتيا نه کړي بېگامه مې داسې خوب لیده
يار دې په سفر روان وي ته پسې شيندې اوبه

تږی د چينې غاړې ته کېښناستم راياده شوې
خدای منې کنه! که په مړی مې تېرېدې اوبه

ستا په جنتي لپه کې مورې بيا اوبه څښمه
داسې خوږې لگي لکه وي چې د مکې اوبه

بښه! چې مينه نه کړې صفا ووايه چې ځم درنه
هسې نو اشنا راپسې ځله خړوې اوبه

بڼکلي به وي ډېر خو ياره ستا په څېر کيدی نه شي
چېرته د ډنډونو اوبه ، چېرته د چينې اوبه

پرېرډه رقيبان خو له بازاران راوتي خوړونه دي
ته لکه په سره اوړي د يخ گړي سرې اوبه

داسې ستا په سپين جبين د سپينو خولو ډنډ ولاړ
ته وا په رانه لوبښي کې ايښي دي رنې اوبه

دا چې ته د دې دور له بڼکلو نه وفا غواړې
دا به نو زړگيه ته له کانو رازبښې اوبه

بڼکاري درمان گله بيا د هجر تاو وهلی يې
څنگه په دې يخ ژمي کې يخې ، يخې څښې اوبه

غزل

بيا د اوبڼکو او سلگيو جوړ محفل دی ورته ناست يم
نيمه شپه ده د ټکر په غږ غزل دی ورته ناست يم

نن مې کړې په يو گل گزار د گل دی ، ورته ناست يم
اوس يې گورم چې بې څه عکس العمل دی ورته ناست يم

چې خفه نه شي پښتون يم د زړه وينې ورکومه
دا ستا ياد مې بيا د زړه په کور متل دی ورته ناست يم

فکر نه کړم چې وعده ورته ورياده شي او راشي
خو څه گورو به په لوی الله توکل دی ورته ناست يم

د هغې د خونړو بڼو لښکر ته مخامخ يم
بڼه پوهېم چې راغلی مې اجل دی ورته ناست يم

مينه غواړم کبر نه کړم چې په چا باندې يې گوري
که تېی دی که گریز دی که منگل دی ورته ناست يم*

د هغې د انتظار د زور به څه وایم درمانه
د وجود په هر هډوکي مې اور بل دی ورته ناست يم

* تېی، گریز او منگل د خوست دې دريو قومونو نومونه دي

غزل

دا ته وې چې له نازه غږېدې په ترنم
ما وې که له چا اورمه ټپې په ترنم

سندرې خو بس هسې هم سندرې وي کنه
خو ته يې چې کوې راته کیسې په ترنم

نشه په ساده پيو کې ورگډه کړې د بنگ
گل لښتې دا غږکه چې مېرې په ترنم

جانانه بلبل غریه راته وکړه خو تپې
لږ خو مې رنگینې کړه شیبې په ترنم

ما وېل چې موسیقار دی غږوي چېرته سرگم
سرې شونډې دې له یخ نه ریډې په ترنم

دا ستا په موجودیت کې مې وي ژوند داسې رنگین
رنگینې چې وي څنگ مشاعرې په ترنم

مړوند خو دې هېڅکله خالي مه شه له بنگړيو
همداسې چې راځې داسې چې ځې په ترنم

غزل

يار مخامخ دی او ته گونگ ولاړ يې
ته وا خوړلي د دي بنگ ولاړ يې

اوس نو د ټول کلي کيسه کې نه يم
بنکليه چې ته زما تر څنگ ولاړ يې

د بنکلو منځ کې غمړنگه اشنا
لکه بېری لکه لونگ ولاړ يې

رقیبه یار لکه د سولې سمبول
ته لکه جنگ هسې بدرنگ ولاړ یې

پښتونه لږ خو دې ځان وپېژنه
دا ته له چا سره کړې جنگ ولاړ یې

مشرهله تا خو مې دا تمه نه وه
څه د بې ننگ سړي په ننگ ولاړ یې

درمانه څه خو شته خو نه یې وایې
دا چې وهلی دې دی رنگ ولاړ یې

غزل

جانانه چې د مینې برنامه درسره نه وه
ژوندوی وې ، خو د بڼه ژوند طریقه درسره نه وه

اشنا په ظاهري څېره دې تېروتم غلط شوم
((ته تش کاغذي گل وې هېڅ وږمه درسره نه وه))

هوبښیاري ځان د خلاص کړو رانه ، برینگ په ژړا سر شوې
د نه راتلو چې بله بهانه درسره نه وه

زما په ژوند راوستی انقلاب دې جوړې هېر وو
روانه وې ، په سر سره لوپټه درسره نه وه

ما گوره په نښتي جنگ کې هم د ژوند نارې کړم
دا مه وایه چې ښکلي مفکوره درسره نه وه

د زړه له درد مې څنگه وی خبر د زړه درمانه
زما په څېر د درد درنه رشته درسره نه وه

ستا مړوند باندې مې سر ايښی اوده يم
څه به وايم د وريښمو له بالښته

له منگول چې دساتلي مرغان درومي
په تا څه وکړم زما بخته کمبخته

يار ولاړ د رقيبانو په ټولي کې
زر په خاورو کې پراته دي بې ارزښته

په ماښام څنگه اوده شولې درمانه
د مینو خو ناستی وي تر ناوخته

غزل

بې له تا خو زندگي وي داسې سخته
لکه اوړي کې منزل کړي څوک په دښته

ستا له زوره يار راتلی نه شي دیدن ته
خدای ته گوره لږ خو ودرېږه اورښته

زه د تورې له گزاره نه مړ کېږم
که مړ کېږم نو د مینې له کمښته

د مینې په مجلس کې چا د کرکې کیسې وکړې
دا چا مو کړل ورغلي پهرونه رنجې ، رنجې

زړه مورکې یې تشو تصویرونو ته ویر کاندې
پراته دي په تابوت کې اندامونه رنجې ، رنجې

واه ! دا به د بنایست نو څومره لوړه مرتبه وي
چې نور د بنایستونو یې کړل غرونه رنجې ، رنجې

ته یې چې لا هغسې یې تمه د یاری کړې
هغې دې کړل درمانه تصویرونه رنجې ، رنجې

غزل

دا بیا د کوم میئن دي ارمانونه رنجې ، رنجې
پراته دي په گودر کې گلابونه رنجې ، رنجې

څو که زما او ستا په مینه ډېر کالونه تېر دي
تر اوسه دې ساتم د لاس خطونه رنجې ، رنجې

هر څوک د مسافر لالي جیبونو ته ورگوري
څوک نه گوري ددې سړي لاسونه رنجې ، رنجې

غزل

اوږی دی دښته ده تر لرې لرې سیوری نشته
خاونده کومې خوا ته وتښتمه لوری نشته

انسان وژنه که باداره تکره توب وي دلته
په زغرده وایمه له مانه بل کمزوری نشته

دا چې تمامه ورځ په شا د پالش بکس گرځوي
ددې غریب ماشوم په سر د بابا سیوری نشته

تا به اوس څنگه زه د مینې په ارزښت پوهوم
چې په مازغو کې دې اشنا د مینې توری نشته

نور انتظار یې بې مانا دی څه چې څو درمانه
رڼا لږیږي په اسمان کې په نوم سیوری نشته

غزل

ته چې رقیب ته په مشکڼو جوړوې هېندارې
دا مې په زړه کې په لوی لاس راماتوې هېندارې

چې مینه نه کوې نو گرانی زړه مې مه خوږوه
د بام په سر راپسې څله پرکوې هېندارې

زه به اوس یاره تاته ستا د ښایست څه وایمه
مبالغه دې نه وي یاره شرموې هېندارې

نظر مې برېښي په ما گرانی درکتی نه شمه
په گلدوزي غاړه کې ستا وړې وړې هېندارې

که په تاوجنو شونډو ښکل شي خدايږو ویلي به شي
ستا انگي داسې رانه لکه رڼې هېندارې

درمانه نه یم ملامت چې ورکتی نه شمه
د جلوه گر نظر له زور یې پتیدې هېندارې

غزل

خه د فکرونو په سکروټو کې یې زړه پرېوتی
دا سپری گوره چې یې سر په زنگانه پرېوتی

دغه سپری د یار د سترگو ذکر فکر کوي
ما وې ملا دی د تهجدو په لمانځه پرېوتی

چې د ړندو په څېر تیندک په لاره خورمه ځمه
خورمنو سترگو ته مې یاره ستا باڼه پرېوتی

دا څومره بڼکلي سولییزه نظاره جوړه ده
دا سپین زړوکی د هغې په دیواله پرېوتی

دا سور گلاب په دې ریښې ، ریښې گریوان کې گوره
ته وا پاچا د ملنگانو په کاله پرېوتی

زه د میئني پیغلې نښه درته وښیمه
درمانه تل یې وي نغن په تناره پرېوتی

غزل

غم دې وي راسره تل چې اوده کېږم
ترېنه خورم د خوب درمل چې اوده کېږم

ستا د یاد له میروړیو نه یږېږم
په ځان چوف کړمه غزل چې اوده کېږم

ته چې څنگ ته ږدې خنجر په جنگ میئن یې
زه خو څنگ ته ږدمه گل چې اوده کېږم

لږ سکون مې روح ته راشي چې تصوير دې
کېم په دواړه مخه ښکل چې اوده کېږم

ته ورځه د پاچا زويه ځه اوده شه
څوک به وساتي مورچل چې اوده کېږم؟

چې ماښام له مزدورۍ نه سترې راشم
سر ته ويږه کېم څنگل چې اوده کېږم

د درمان په سر مې جنگ ته ملا تړلي
د بارودو په کمبل چې اوده کېږم

غزل

تا به چې هر مازديگر ماته راويشتلې تيرې
د مينې زور وو چې په گل به بدلېدلې تيرې

په سره غرمه دې سترگې تورې کرې خواري دې وکړه
وچو وښو کې دې صنمه ومېلې تيرې

جار د هغو خلکو ايمان ته سلامي پکار ده
چا چې له لوړې نه په نس پورې تړلې تيرې

زه وم چې تاته مې ټول عمر گرځول گلونه
ته وې چې ماته دې ټول عمر گرځولې تيرې

خبر شوې نن هغې ته خپله خدای وړېښه کړله
چا چې زما او ستا تر منځه ټکولې تيرې

درمانه ځله يې په سرو سترگو کې سترگې گندې
درمانه ځله سرو مچيو ته ور ولې تيرې

غزل

تر خپلې وسې مې خواري او ښه محنت کولو
ته چې زما نه شوې زیاتې زما قسمت کولو

دا چې په هر گام تا له مینې شکایت کولو
تا مینه نه کوله تا یې تش عادت کولو

دا علامه د قیامت ده که نوښت دی د وخت
نن چې ساقی د ملایانو امامت کولو

رقیب په گوښي ځان اشنا دومره غښتلی نه وو
دا چې برلاسی شو نو تا یې حمایت کولو

هغې سړي گوره اوس خوب د پاچاهي لیدلی
چا چې ټول عمر د سرونو تجارت کولو

درمانه ښه شوه چې په نیمه لار یې پرېښودلې
چې نفرت خپلو ته د غر د محبت کولو

غزل

دا مه وایه چې ته له مانه هېر یې محترمه
د زړه په هره پوله مې چاپیری محترمه

کیسه یې که رومان یې او که شعر یې محترمه
خوږ یې ، ته که لږ یې او که ډېر یې محترمه

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمه
خو ته پکې د سوي لاس په څېر یې محترمه

ما مه پوښته ، چې څنگه یمه ، ښه یمه ، بد نه یم
ما پرېږده ، یاره ته وایه ، په څېر یې محترمه

که لاس واخلي درمانه په مرگي کې مې شک نشته
وجود ته مې د روح غوندې راتېر یې محترمه

۲۰۱۴ کال د جون میاشت کله چې په شمالي وزیرستان کې د پاکستانی پوځ
عملیات روان وو

وزیرستان!

د وخت د ستر غلیم سره په شر وزیرستان دی
د هر یوه خبر د سر خبر وزیرستان دی

خبر اوسه د ډېرو زورورو بنکری یې مات دي
دا هغه توریالی دی هغه نر وزیرستان دی

خیبر دی که کابل که کندهار دی مېرني دي
خو ومنه د ټولو سر لښکر وزیرستان دی

په چا باندي به گران وي او يا نه وي خو درمانه
زما د سترگو تور او د زړه سر وزیرستان دی

د کرکت ټکره لوبغاړي شاهد مندوزي ته!

شاهده!

ټول عمر په سیالانو بریالی اوسې شاهده
د ژوند په هر میدان کې ننگیالی اوسې شاهده

په منډو کې تر هر چا گړندی اوسې شاهده
همداسې د شپږیزو مېرني اوسې شاهده

ته تل د مېرنيو د سر سړی اوسې شاهده
همداسې زورور او توریالی اوسې شاهده

په سترگو د رقيب كې تل ازغى اوسې شاهدده
اتل اوسې تكړه اوسې زمري اوسې شاهدده

همداسې مې د زړه د كور سپرلى اوسې شاهدده
نرگس اوسې گلاب اوسې بېرى اوسې شاهدده

زما د زړه په گوته كې غمى اوسې شاهدده
نوك دې راته خوږ مه شه ژوندى اوسې شاهدده

۲۰۱۲ نومبر مياشت

غزل

دا چې ويل دې چې په تا مې شه ياري زهر
همدې كيسې خو دې په ما كړه زندگي زهر

جانان زما دى، كړي خندا له رقيبانو سره
دا مې په لوى لاس په وجود كې خوروي زهر

داسې چې سپكې سپورې وايي خو په نرمه لهجه
يار ته مې گورئ په خوږو كې گډوي زهر

دا مازديگر او د جانان د تلوو ضد ته گورئ
دا مې د زړه په هره پوله كې پاشي زهر

دغه سړى گوره نور زغم د بېلتانه نه لري
دغه سړى گوره چې لپې ، لپې څښي زهر

وخت به تر څو پورې درمانه دغه جبر كوي
وخت به تر څو پورې درمانه راكوي زهر

اې د ورېښمينو بالېټونو په خوبونو روږديه
د ستا په وس کې نه ده اوسه له مورچل نه لرې

تش په نېشه کې يې تېشه وهي نور څه نه کوي
دا ناصح بوځي د زندانو له محفل نه لرې

چې رانجه لرې کړې نو حسن دې پيکه شي داسې
لکه مطلع چې کړي څوک ياره له غزل نه لرې

د زړه درمانه دا ښايسته نظاره وړانه نه کړې
پام دا گلاب خو بيخي نه کړې له اوريل نه لرې

غزل

دا سر مې مات ښه دی خو نه ستا له ځنگل نه لرې
وخت به تر څو ساتي مونږ داسې د يو بل نه لرې

گل رنگې مه کړه اننگي په څادر مه پټوه
ظلم دی مه ساته گلونه د بلبل نه لرې

د انتظار منزل به ووايه تر څو کومه
زه به تر څو وم په منزل کې د منزل نه لرې

غزل

د زلفو چتر او ستا سپين ، سپين انگي او برنگي
ته وا ساړه سيوري ته ايښي دي منگي او برنگي

دا ستا په زړه کې ښخ دي خپل د سرو بنگرې او برنگې
خو درښکاره مې نه شوه چېرته مجبوري او برنگې

ډېره مې مخ ته ، مخ ته مه کېږه چې مرم له تنډې
يوه مې روژه په خوله ده، بله گرمي او برنگي

لکه د يخ اوبو چينه چې سپينه سپينه اوږې
دا جل وهلی زړه به خود درپسې مري او برنگې

تا که د مينې په نوم تشې سترگې وزمبلي
زه به در اُف کړمه دا ټوله زندگي او برنگې

که بې له خدايه يې بل چاته هم جواز درلودی
درمان به کړلی ستا د سترگو بندگي او برنگې

غزل

مينه کوه که دې د ژوند ابادوله ځمکه
بې مينې ژوند لکه اشنا چرته شډله ځمکه

سخته گرمي به وه او لمر به سوخوله ځمکه
غريب دهقان به په بېلونو اړوله ځمکه

توکل په خدای په نا ليدلي مخ مين شوم اشنا
د بارانه په نيت مې ياره وکړله ځمکه

زه چي تر څو د غلامۍ سيوري په سر منمه
نو تر هغې به زه پردی ومه په خپله ځمکه

هغه شيبې به مې په ژوند کې چرته هېرې نه شي
ما به گيلې کولې تا به گروله ځمکه

چې له رقيب سره به يو ځای له ما تېر شو اشنا
زه به ولاړ وم خو له پښو مې تېښتيدله ځمکه

داسې هم نه ده چې زه خپله لاره نه لرمه
منمه يو نيم غزل ليکم په بدله ځمکه

دا لراو بر پکې چا راوستل له کومه راغلل
ملگرو يوه ده له اټک نه تر کابله ځمکه

خلک اسمان ته لاړل ته په ځمکه پاتې ښه يې
کم عقله تا چې د غوايي په ښکر منله ځمکه

درمانه اوس به يې ساتمه له بدرنگو خلکو
زه چې ماشوم وم له مرغانو مې ساتله ځمکه

غزل

ماته راگران دي اشنا ماته دي سپيڅلي خلي
تا چې په تکه سپينه خوله کې دي وهلي خلي

چې مې نظر درپسې ښلي ملامت نه يمه
زما اشنا په بخملينو جامو ښلي خلي

هغې ته گوره په زړه غور لکه ښتر ولاړ دی
زه لکه وچ واښه يم زه لکه ښلي خلي

خاونده دا د غریبی تصویر یې نشم لیدی
یوه سړي په گربوانه کې دي منډلي خلي

د وخت بادونه مې چې کومې خوا ته وړي ورسره
زما ژوندون لکه له څانگو غورځیدلي خلي

دا لېونتوب که فلسفه ده زه پرې نه پوهېږم
یوې جینۍ راته په خط کې رالیږلي خلي

لکه د سرو زرو په تار کې وي غمي درمانه
څه په هنر د په لفظونو کې پپيلي خلي

غزل

چې مې نظر ستا د نظر سره په شرنه وو
مازینگر وو خو اشنا رنگ د مازینگر نه وو

چې دا د هجر لوند څادر مې ورته وپر وی اشنا
په انتظار ومه خو ستا د وصال لمر نه وو

بېگاه د پورې بیابان کې وو لوی ظلم شوی
یو مړی پروت وو خو په تن پورې یې سر نه وو

ښکاره خبره ده سپړه ملامت به وې ته
په دومره چم کې دې یو کس چې هم نظر نه وو

زما په ماتي کې لالیه دا ستا لاس وو گني
دغه رقیب خو په یواځې دومره نر نه وو

دغه غزل دي چې یې ډېر خلک میئن کړل په ما
گني ورکړي خو مې چاته سپین او زر نه وو

د زړه درمانه چې په تا مې سترگې نه شوې خوږې
اختر به وو په چا به وو په ما اختر نه وو

غزل

هره ورځ وایم چې تپم به د زړه ور درمانه
څه وکړم نه کیږي در اوږي مې نظر درمانه

ویارمه خېر دی که وریاتې مې شو سر درمانه
خو په ژوندوني مې ورپرېښود سنگر درمانه

د پښتنو په سیمه ژوند د سر خطر درمانه
یا به جاسوس یادېږي یا به ترهگر درمانه

ته به تر خو وې په نه ټکي مرور درمانه
په رقيبانو به تر کومې وي اختر درمانه

ستا د بڼو سره په جنگ دی زړه ته خپر غواړمه
يو خوا يواځې سپری بل خوا لښکر درمانه

زه به تا وژنم او ته ما اخبر تر کومه پورې
راځه چې پرېږدو دا وړانې او دغه شر درمانه

په سفر ځي له ما نظر غواړې زه دا وایمه
کاني دې هم نه شي له کلي مسافر درمانه

غزل

خبر يې بې له تا څنگه وختونه تېرومه
اخته يمه مرگي ته شپې او ورځې لنډومه

هغه په لار روانه زه شپېلک پسې وهمه
لگيا يمه د سرو مچيو ځالي پوکومه

تر هغې به په زړه د درد تپاکې گرځومه
تر څو چې د حسينو سره گوتې ماتومه

ستا شل او زما نولس خو ته مه مروربږه
سل وارې ملامت يمه ناغه توبه منمه

جانانه مجبوري ده شپه تياره ده هم ساړه دی
غربت دی تیلی نشته خو بس کاني به مږمه

سبا خو په سبا کې دی سبا به څه پېښېږي
درځار شم له ماښامه راته مه وايه چې ځمه

يو ښکلي ته غږېږمه د عشق په ارزښتونو
درمانه په پوکيو مړې سکروټې بلومه

غزل

کلونه پس مرور يار سره غږېږمه زه
له خوشحالی نه په جامو کې نه ځايېږمه زه

په دې هم شکر دی په دې هم خوشالېږمه زه
په يو اختر او بل اختر چې وريادېږمه زه

کله نه کله خو دیدن راکوه شين به ومه
د للمې گل يم بې بارانه خو وچېږمه زه

زه به تر کومې د پښتون د وجود وینه ومه
دا بی ارزښته به تر څو پورې تویېرېمه زه

حالاتو داسې د یو بل سره دښمن کړلو چې
اوس چې روان ومه له خپل سیوري پارېرېمه زه

هره ورځ مرمه خو مې چېرې هم دا سوچ ونکړ
د چا لپاره او دا ولې وژل کېرېمه زه

ته به تر کومې بی غوري کوې د زړه درمانه
د زړه له درده به تر څو پورې کېرېمه زه

غزل

دا زه چې راغلم ستا وخواته بیا عالی جنابه
تنها زندگی نه کېده له ما عالی جنابه

زه تېری د سره اوږې ته د یخ گړې اوبه یې
ژوندون خورا مشکل دی بی لتا عالی جنابه

یاران مې راته وایي څه ښایسته غزل دې لیک دی
زه ژباړمه دستا د مخ ښکلا عالی جنابه

دا ستا د هر یو امر تابعدار یمه په سترگو
زه یم لکه سرتېری ته پاچا عالی جنابه

لمانځه د استسقا ته ټول شریک سره روان یو
دا ټول کلی باران غواړي زه تا عالی جنابه

د خوږ زړگي درمان مې دومره گران ندی لالیه
پکار ده ورته ستا د خولې خندا عالی جنابه

دا چې يې نيمگړې د ژوند هر يو کاروبار دی
بنسکاري دې سړي ته مور او پلار کړی ازار دی

تاته ټوله ورځ په دغه لاره انتظار دی
دا مې زندگي ده ياره دغه مې روزگار دی

تاو دې له جبينه د ولولو زلفو تار دی
ته وا چې د سرو زرو له لعله تاو بنامار دی

اې د زړه درمانه ستا تهمت ورباندې بار دی
داسې چې خندان ولاړ درمان په سر د دار دی

غزل

دا چې مې ليکلی ستا په سترگو او رخسار دی
ټوله شاعری کې مې همدا غزل شهکار دی

لا دې په جبين کې د رنگونو بيروبار دی
ځکه دې هر څوک د سر په بيه خريدار دی

زه مرگ ته خوشحاله يم چې دا امر د يار دی
وژنه مې جلاده بيا دې ولې راته وار دی

سترگې دې راواړوه تياره مې له زړه لرې كړه
بلي كړه ډېوې ، صنمه سترگې مې دروختې

زه د بيلتانه تندي وهلي يممه تېرى يم
ته لكه شيدې ، صنمه سترگې مې دروختې

زر شه له جبين نه دې د زلفو نقاب واړوه
پرېږده بهانې ، صنمه سترگې مې دروختې

وخت وشو درمانه چې د زړه په رنځ اخته يممه
مرمه درپسې ، صنمه سترگې مې دروختې

غزل

كړمه شوگيرې ، صنمه سترگې مې دروختې
خوب مې نشته اې ، صنمه سترگې مې دروختې

كله به راځي ، صنمه سترگې مې دروختې
گرځم بې نشي ، صنمه سترگې مې دروختې

كړې دې اشارې ، صنمه سترگې مې دروختې
څه دې راته وې ، صنمه سترگې مې دروختې

غزل

باور دې وشه چې مې هېڅ نه پېژنده موسيقي
خو دې نرۍ نرۍ موسکا دې کړه را زده موسيقي

تا چې په ما د کاني وار وکړو قربان دې شمه
د بنگړو جن نه دې راووته خوږه موسيقي

ته چې روانه وې پاوليو دې شرنګا کوله
په ټوله لار درپسې گرانې غږېده موسيقي

لېونۍ تا چې په زړو جامو کې وکړو سينگار
ته وا يو ځای کړه موسيقار نوي زړه موسيقي

په ناز خندا کړه او خبرې غلې ، غلې کوه
غواړم چې واوړم د کلاسيک دور پسته موسيقي

په نيمه شپه دې کړيغې وکړې زړه مې وښويپده
څنگه بې وخته دې شروع کړله ځيره موسيقي

چې مستانه ژبو اتن ته څنې واچولې
درمانه خود به له مستۍ نه گډېده موسيقي

غزل

لېونى شوى يې چې غواړې له هغې مچکي
زړه! څنگه واخلمه له تکې سرې لمبې مچکي

جوړې په خپل بنايست مئنه شوې که څه چل وشو
چې هر سهار اخلي جينى له آئينې مچکي

نازکې شونډې دې له يخ نه جنگېدلې سره
ته وا گلپانو له يوې بلې اخېستې مچکي

چې هر سهار راوځم مور مې پر تندي بڼکلوم
زه هر سهار اخلم يارانو له کعبې مچکي

چې زړه دې نه دى زور مې نشته نو دا ژاړې ولې
کفر خو نه دى که مې ياره وغوښتې مچکي

د زړه درمانه زه به نوم د پيالې نه اخلمه
خو ته وعده راکړه چې ته به راکوې مچکي

غزل

دا چې اوس په لاره پاني پاني ټولوم گلاب
گرم يمه درمانه چې بې قدرو ته لېږم گلاب

جار دې له رخساره د بڼو سيوري ته ژوند کوي
ته وا چې د غنو په شپاله کې دى مبهم گلاب

خيال د انسانيت ساتم گني نيمگړې نه يمه
تيرې گرځوه راپسې زه درته ساتم گلاب

ستا د یاد له زوره به اوس خاورې زدکړې وکړمه
زه چې د مکتب په هر کتاب کې رسموم گلاب

دا مې د ریبیار سره دا ستا د جبین شفر دی
دا چې په محفل کې کله ، کله یادوم گلاب

تورې ، تورې سترگې سور رخسار او دا نری ځوانی
ته وا په یوه څانگه گورگورې دي او هم گلاب

څه د بې وفا سړي نه طمع د وفا لرم
گرم یمه درمانه په سپیره دښته کرم گلاب

غزل

ته ومنه په خدای له تندې مرمه زړه مې وچ دی
باران د وصال راواله صنمه زړه مې وچ دی

ته چرته یې د سرو گلو موسمه زړه مې وچ دی
نگاره سنځل بویه گل شپښمه زړه مې وچ دی

ته راشه ما له ځانه سره بېل جهان ته بوځه
اې سازه ، اې سروده ، اې سرگمه زړه مې وچ دی

وخت وشو د هجران د کوټې ور راپسې بند دی
محروم یمه دا څه وخت له شبنمه زړه مې وچ دی

چې لارې پسې لارې بیا دې سر رابښکاره نه کړو
اشنا د قدم خاوره دې زبېښمه زړه مې وچ دی

په هره یوه جامه کې دې چې زړه وي خو ته راشه
اې درده ، اې درمانه ، اې مرهمه زړه مې وچ دی

غزل

له بړندو سترگو دې چاپېره نېغ باڼه ولاړ دي
ته وا چې کښلي تورې جنگ ته پښتانه ولاړ دي

اوس مې زړه مات دی اوس د سرو گلو موسم نه یمه
اوس مې د زړه په باغیچه کې وچ واښه ولاړ دي

په یوه گلدان کې گلاب شین دی هم نرگس ولاړ دی
ته وا دوه ښکلي دي سیالی ته خوله په خوله ولاړ دي

د رقیبانو په ټولي کې خو حسین وگړي
اصیل ویلني دي بې قدره په ویاله ولاړ دي

د ژوندانه په ړنگه ژۍ کې ارمانونه زما
لکه په غاړه د سپک باندي پانده ولاړ دي

درمانه نه کیږي دیدن ته سترگې مه غږوه
خلور طرف ته مې عسکر د بېلتانه ولاړ دي

غزل

چې مې په سترگو کې وې هغه کیسې تا ونه وې
د زړه خبرې درته ما هم برلا ونه وې

تا که په واړه ژوند کې یو ځلې رښتیا ونه وې
ما درته بیا هم دروغجن او بې وفا ونه وې

گناه دې دا نه ده نگاره چې گناه دې وکړه
گناه دې دا ده چې گناه ته دې گناه ونه وې

په سپين كاغذ مي گلاب رسم كړو او لاپمه ترې
نور مي نړۍ ته ياره هيڅ ستا پر بسكلا ونه وې

ما د وختونو د هر جبر مقابلې وكړله
ځان مي تالا كړو خو تيارې ته مي رڼا ونه وې

زه يربدم ما ويل حالات دې رانه ونه ترورې
له دغې يرې مي اشنا درته اشنا ونه وې

ما ويل درمانه بيا به خلك تاته گوته نيسي-
ځكه مي هيچاته د خپل زړگي د غلا ونه وې

غزل

خولگی يې گل باڼه چارې، تصوير ته گوره كنه
ته په غزل كې مي اوس دې تصوير ته گوره كنه

چې ما پرېږدې ته رانه ځې تصوير ته گوره كنه
په رڼا ورځ د تورې شپې تصوير ته گوره كنه

چې بې لتا مي د ژوند حال غواړې مغرور لاليه
چېرته د ماتې اينې، تصوير ته گوره كنه

حالاتو سم خندا ته سم كړم گني داسې نه وم
لږ مي د تېرې زمانې، تصوير ته گوره كنه

زه به نو تاته پر گلپانو شبنم خه بنیمه
په خپل جبین دې د خولې، تصویر ته گوره کنه

خه به د خپلې لېونۍ مینې ثبوت درکوم
بس د پتنگ او د ډېوې، تصویر ته گوره کنه

دا سره غرمه د یار راتگ زرگیه خه ووايم
په وچ خزان کې د مېوې، تصویر ته گوره کنه

د یوه زیارت په جنډې تاؤ دا خو کلن تارونه
دغه دی زما د یارانې، تصویر ته گوره کنه

مابه چې هر ځلې غوښتنه د دیدن کوله
تا به په نرمه لهجه وې، تصویر ته گوره کنه

ما درته وې یارانې سخته وي تا نه منله
درمانه اوس تر نیمې شپې، تصویر ته گوره کنه

غزل

اوبه روانې دي روان پکې اسمان ښکاري
په دې وړوکي شان لښتي کې ټول جهان ښکاري

په کومه ورځ چې دې خورو زلفو ته وگورمه
بیا راته ټوله شپه په خوب کې ښاماران ښکاري

مینې تر دې حده آشنا ښکلا پرست کومه چې
اوس نو هر ښکلی راته ځان ښکاري جانان ښکاري

چې نفرت خپلې ښارې ته ورشیندي محبت
دغه روانه ډله ماته شاعران ښکاري

په سپین جبین دې سره خاپونه یاره خه یې کوې
کیسې یې مه کوه غمي د سلیمان ښکاري

اوس د ستا خوښه ده چې هر یو دې لورېري پر ما
ښکلیه په سترگو کې دې درد ښکاري درمان ښکاري

غزل

په واړه کلي کې نارې د بېلتانه غږېدې
خه بدې ورځې وې چې ته راسره نه غږېدې

عفوه له خدايه ما وېل بيا به د زر ونه وينم
ما چوپ کولې چې تر منځ د آذانه غږېدې

ملامت نه وم چې اشنا په مطلب نه رسېدم
په غږېدلو غږېدې، خو زړه نازره غږېدې

جانانه پرېږده چې ښه غټه تېره واړومه
څنگه دې زړه وکړو قربان څنگه راوغږېدې

ځان دې پرې گونگ کړلو درمانه خو په لار دې نکړو
خه يو بې دينه ته د مينې په لمانځه غږېدې

دوه بيتونه

رنگ به مې خود لکه سکاره درېسې تور اووړي
دا څو کلونه مسلسل د هجر لمر ته ناست يم.
گوندي کې زړه يې چرته نرم شې او راکړي ديدن
زه په دې طمعه د اشنا تړلې ور ته ناست يم

.....

څلور بيتونه

خاونده د يو چا د زړه ارمان دې ولې ومري
ياري دې ولې پاتې شي جانان دې ولې ومري

هغه د خداي ښه بنده دی او دا هم خداي پيدا کړی
هندو دې ولې مړ شي مسلمان دې ولې ومري

تا واړه عمر دغه خلک جنگ ته هڅولي
خو زه وايمه باداره چې انسان دې ولې ومري

رقييب ورته زما د مرگي ووې نو يې ووې
ته دې هم ژوندی وې خو درمان دې ولې ومري

دوه بیتونه

دا نن چې یې وو څنگه بیا رقیب تر لاس نیولی
بیگاه خو مې پوی کړی وو جانان ټکي په ټکي

منمه ژوند مې سخت شو خو دا یوه گټه دې راکړه
غریته رامالوم دې کړل یاران ټکي په ټکي

.....

دوه بیتونه

ته یی څه پروا لرې اشنا مزې دې وکړې
درد د بیلتانه د دی په ما مزې دې وکړې

زه لکه سرتیری ستا د هر امر تابع یم
ته لکه مغرور غوندې پاچا مزې دې وکړې

درې بیتونه

بس خدای ښه به وي چی نور په جنگ ماړه وي پښتانه
یو بل ته به تر څو غوښه چاره وي پښتانه

څو به بې تپوسه بې پرسانه وژل کېږي
تر څو به د مرگ سیوري ته پراته وي پښتانه

ملگري د ملا دي که ساتونکي د پاچا
عجبه ده له دواړو خواوو مړه وي پښتانه

.....

دوه بیتونه

چې مې د سوي زړه په حال باندي خبر نه شوې
سبا دې څه کړمه چې نن مې په »بنمر نه شوې

د بېغوری خو هم څه حد وي صدقه دې شمه
په گردې کال کې مې لالیه په نظر نه شوې

»پکار نشوې

دوه بیتونه

در جار شمه قابو کړه احساسات ، خدای مهربان دی
 که ژوند وو بیا به وشي ملاقات ، خدای مهربان دی
 د یاد په غونډۍ ناست یم څه زیږی مازیگری دی
 بادونه به دې راوړي مالومات ، خدای مهربان دی

دری بیتونه

زه چې اشنا په محبت او په یاری پوی شوم
 ایله بیله خو اوس په خوند د زندگی پوی شوم
 د تندي کړښو دې د زړه خبره ټوله وکړه
 د څه ویلو حاجت نشته بس جینی پوی شوم
 ما خو اشنا مسافري د گپ کیسه گنله
 خو هله پوی شوم چې په زور د جدایی پوی شوم

دوه بیتونه

دا ته چې داسې زړه نا زړه راسره مینه کوې
 له دې به ښه وي چې هېڅ نه راسره مینه کوې
 په اعتبار نه یې چې دې هر کله هم پرېښودمه
 گرانی په څېر د ژوندانه راسره مینه کوې

دوه بیتونه

ته پرې خپه یې چې له سترگو دې بانه وتي دي
 زه پرې خوشال یم پورې ورې مې له زړه وتي دي
 ته د الفت په باب کیسې کړې په نفرت مینه
 څه معجزه ده په وچ کانی کې اوبه وتي دي

که خدای غوښتل سپړنی کال به ښه اباد وي جینی
خوب مې لیده چې د لاندې کړل بارانه زړوکی

رقیب چې ستا د نامې ذکر وکړي وپوښېم
لکه په ژمي چې څوک پټ شي په لاندې زړوکی

غریبه ده خو په پرده دومره میئنه ده چې
د کور په وره یې ځړولي دي زاړه زړوکی

په طبیبانو یې درمان درمانه شونی نه دی
د زړه له تپ مې تاوومه د چا شنه زړوکی

غزل

زه دې غمونو داسې کړم لکه وراسته زړوکی
دا ستا وجود لکه ورېښم لکه پاسته زړوکی

له باران وروسته په اسمان کې شنه او سره زرغونه
بیایې رایاد کړل د یوې دنگې شنه او سره زړوکی

جوړ یارانې ته دې زړه شوی دی که څه چل شوی
چې دې راځوړند دي جینی په دیواله زړوکی

مننه او کور ودانی

د خوست ادبي بهير له ملگرو څخه زياته مننه کوم چې تل يې داد راکړې او د دې کتاب د چاپ چارې يې پر غاړه واخېستې .

د گرانو مشرانو عبدالله صادق او ساده حيدر خېل څخه هم زياته مننه کوم چې د ډېرو مصروفيتونو سربېره يې د ((درمان)) لپاره ليکنې وکړې، کور يې ودان غله يې ډېره .

د ځوان ملگري جاويد شاه مندوزي او د يوه ناليدلي ملگري چې ځان راته درمان ځدران معرفي کوي هم، زياته مننه کوم چې د کتاب د چاپ لپاره يې تر خپلې وسې مالي کومک راسره کړی.

د تکړه ډيزاينر وحيد کوچي څخه هم زياته مننه کوم چې د دې کتاب د پوښتۍ پر ډيزاين يې خپل قيمتي وخت ولوراوه .

د دانش خپرندويې ټولني له مشر تابه څخه هم زياته مننه کوم چې په داسې يو هېواد کې چې په زيات شمېر کې بارود او اصلحه د خلکو د وژلو لپاره راوړل کېږي، دوی يواځې د فرهنگ د غوړېدلو او د کتابونو د چاپ لپاره يې لېڅې رانغښتې دي .

په مينه

قدرت الله درمان

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**